RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/25 Br

i n d e k l a c h t nr. 171.99

ingediend door:

hierna te noemen 'klager ‘,

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Blijkens een op 18 september 1997 aan klager uitgereikt polisaanhangsel no. 4 is klagers woonhuis voor 100% bij verzekeraar verzekerd op ‘extra uitgebreide brandvoorwaarden incl. glas’.

Blijkens de krachtens voormeld aanhangsel op de verzekering toepasselijke polisvoorwaarden SP 101 Opstalverzekering voor particulieren is klagers woonhuis verzekerd tegen de in artikel 2 daarvan genoemde risico’s. Voorts dekt artikel 3 van deze voorwaarden het risico van schade aan het tot lichtdoorlating dienende glas in klagers woonhuis, op de in dat artikel omschreven condities.

Op of omstreeks 24 februari 1999 heeft een grondverschuiving plaatsgevonden waarbij een grote hoeveelheid grond van de achter klagers woonhuis gelegen berg tegen de achtergevel van het woonhuis tot stilstand is gekomen. Daarbij is de achter dat woonhuis gelegen veranda bezweken. Klager heeft hierdoor aanzienlijke schade geleden.

Klager heeft in kort geding gevorderd dat verzekeraar zou worden veroordeeld tot het betalen van een voorschot op de uit te keren verzekeringspenningen, maar bij vonnis van 2 juni 1999 heeft de president van de rechtbank die vordering afgewezen.

Op 9 augustus 1999 hebben klager en verzekeraar een vaststellingsovereenkomst ondertekend waarbij werd overeengekomen:

1. dat verzekeraar aan klager een coulance-uitkering zou betalen van ƒ 12.000,-, vermeerderd met ƒ 7.235,- ter zake van de door klager geleden schade aan kunststoframen;
2. dat klager zowel verzekeraar als de tussenpersoon finale kwijting verleende en afstand deed van alle rechten die hij naar aanleiding van de in de overeenkomst genoemde schade, uit hoofde van de verzekering jegens hen mocht hebben of verkrijgen.

2000/25 Br

De klacht

Klager heeft zijn woonhuis al sinds jaar en dag bij de tussenpersoon verzekerd. Pas sinds kort weet klager dat deze niet zelf het risico draagt, maar het bij een verzekeringsmaatschappij heeft ondergebracht.

Bij de grondverschuiving van 24 februari 1999 is een deel van klagers tuin tegen de achtergevel van zijn woonhuis beland. Klager is ervan overtuigd dat de onderhavige verzekering deze schade dekt, met name omdat hij eerst, via dezelfde tussenpersoon, bij een andere verzekeraar verzekerd was en de polis toen o.a. natuurgeweld en grondverschuivingen van de dekking uitsloot, en voorts omdat de onderhavige verzekering op de meest uitgebreide condities is gesloten.

Omdat zich in het verleden in de omgeving van zijn woonhuis meermalen kleinere grondverschuivingen hebben voorgedaan, heeft klager - op advies van de tussenpersoon - uiteindelijk gekozen voor de meest uitgebreide polis, waarin in ieder geval natuurgeweld en grondverschuivingen gedekt zouden zijn.

Toen klager daartoe besloot, sprak de tussenpersoon: ‘Al komt er slechts één korreltje zand van de berg rollen; als ‘t schade veroorzaakt, is deze gedekt’.

Klager heeft de onderhavige schade direct aan de tussenpersoon gemeld, maar tot zijn verbazing deelde deze toen mede dat de schade niet gedekt is. Deze afwijzing heeft de tussenpersoon echter nooit schriftelijk willen bevestigen. Pas toen klager via zijn rechtsbijstandverzekeraar een advocaat inschakelde, zei de tussenpersoon dat hij zich vergist kon hebben en maakte hij voorzichtig gewag van de mogelijkheid van een coulancebetaling.

Pas toen werd het klager duidelijk dat niet de tussenpersoon, maar verzekeraar de risicodrager is. Ook verzekeraar heeft nooit schriftelijk aan klager bevestigd dat de schade niet gedekt is.

Tijdens het kort geding bleek dat de tussenpersoon coulance-toezeggingen had gedaan, waar verzekeraar niet van op de hoogte was.

Uiteindelijk heeft klager door de nood gedwongen - de schade is nog steeds aanwezig en klager is via een gemeentelijke noodverordening uit zijn woonhuis gezet - op 9 augustus 1999 een coulanceregeling geaccepteerd, waarbij klager - onder protest - zowel verzekeraar als de tussenpersoon finale kwijting heeft verleend.

Klager wenst dat de Raad zich uitspreekt over de door klagers verzekering geboden dekking en over het handelen van verzekeraar.

Het standpunt van verzekeraar

Behalve de door klager genoemde acceptatie van het coulancevoorstel, zijn de door hem in zijn klacht genoemde feiten en omstandigheden eerder aan de orde gekomen in een gerechtelijke procedure en is hierover ook een rechterlijk oordeel geveld.

Ook uit de dagvaarding in kort geding blijkt dat klager er vanuit gaat dat de door hem bij verzekeraar gesloten verzekering de onderhavige schade als gevolg van de grondverschuiving dekt. Uit de dagvaarding blijkt eveneens dat klager van meet af aan op de hoogte was van het feit dat verzekeraar en de tussenpersoon op het standpunt staan dat de schade niet onder de dekking van de polis valt.

2000/25 Br

Al tijdens de pleidooien maakte de president van de rechtbank duidelijk dat zij geen enkele grond zag om de vordering van klager toe te wijzen. Het onderhavige risico is, zo gaf de president ondubbelzinnig te kennen, niet gedekt. Zij gaf klager met klem in overweging de vordering in te trekken en met verzekeraar overeenstemming te bereiken over compensatie van proceskosten. Met dit doel werd de zitting geschorst.

Tijdens die schorsing hebben klager en verzekeraar, met hun raadslieden, overleg gevoerd. Klager zag wel in dat zijn vordering niet tot succes kon leiden, maar bracht wel de noodsituatie waarin hij verkeerde naar voren. Hij was met name verontwaardigd over het feit dat de gemeente hem uit zijn woonhuis had laten zetten en niet bereid bleek om de helpende hand uit te steken.

Hierop is door partijen afgesproken dat toch vonnis zou worden gevraagd om daarmee klager een duidelijker positie tegenover de gemeente te verschaffen. De gemeente zou zich met zo'n vonnis immers niet meer op het standpunt kunnen stellen dat klager eerst bij zijn verzekeraar moest aankloppen.

Daarnaast is afgesproken dat verzekeraar de suggestie van de tussenpersoon in overweging zou nemen om een coulance-uitkering te doen. Het was immers wel duidelijk dat klager in nood zat.

Aan de president is vonnis gevraagd, welk vonnis op 2 juni 1999 is gewezen. De vordering van klager is afgewezen en de proceskosten zijn
- zoals door partijen verzocht - gecompenseerd.

Primair is verzekeraar op grond van artikel 5 sub c van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen van oordeel dat de Raad niet kan toekomen aan beoordeling van de klacht nu de daarin genoemde feiten en omstandigheden reeds, onherroepelijk, door de rechter zijn beoordeeld.

Subsidiair, voor het geval de Raad toch zou toekomen aan een inhoudelijke beoordeling van de klacht, merkt verzekeraar op dat hij op 1 juni 1999 via zijn advocaat aan klagers advocaat heeft medegedeeld dat hij bereid was om een coulance-uitkering te doen ter hoogte van ƒ12.000,- tegen finale kwijting zowel tegenover verzekeraar als tegenover de tussenpersoon.

Klager antwoordde dat hij het aanbod wel wat mager vond, temeer daar hij intussen in de polis had gelezen dat glasschade wel gedekt was. Ter zake van die schade stelde klager recht te hebben op een uitkering van ƒ13.099,-.

Hoewel deze claim kunststoframen en dus geen gedekte glasschade betrof (kunststof is geen glas), en niet alleen bij de gehele maar ook de onderhavige schade geen sprake was van een onzeker voorval, was verzekeraar in verband met deze schade toch bereid zijn coulance-voorstel te verhogen met het door de expert voor de beschadigde kunststoframen vastgestelde bedrag van ƒ7.235,-. Het totale coulance-aanbod kwam daarmee op ƒ19.235,-.

Klager werd verzocht ten blijke van een akkoordbevinding met de finale kwijting van verzekeraar en de tussenpersoon, om een door hem ondertekende kopie van dat aanbod aan verzekeraar te retourneren. Klager heeft aan dat verzoek voldaan, maar op de achterzijde vermeld dat hij wel akkoord was jegens verzekeraar vrijwaring te verlenen maar niet jegens de tussenpersoon.

Vervolgens is er contact geweest tussen de raadslieden van partijen, waarbij namens klager naar voren werd gebracht dat hij de tussenpersoon als de

schuldige aanwijst. Hierop heeft verzekeraar medegedeeld dat hij onder die omstandigheden niet bereid is tot een coulance-uitkering. Met zoveel woorden is aan klagers advocaat medegedeeld dat verzekeraar geen overeenkomst met klager wil sluiten waarbij klager onder druk handelt. Nadrukkelijk is dan ook aan klagers advocaat in overweging gegeven dat klager de tussenpersoon in rechte aanspreekt. Klager wilde die weg echter niet inslaan, omdat hij niet in staat was zijn stellingen tegenover de tussenpersoon te bewijzen.

Op grond van die vaststelling en om te voorkomen dat klager gedwongen werd een verklaring te tekenen waar hij niet achter stond, heeft verzekeraar, na overleg met de raadsman van klager, een vaststellingsovereenkomst opgesteld waarin onderscheid is gemaakt tussen verzekeraar en de tussenpersoon. In de considerans van de vaststellingsovereenkomst is opgenomen dat klager geen enkele moeite heeft om verzekeraar te kwijten, maar het wel bezwaarlijk acht om door finale kwijting van de tussenpersoon de indruk te wekken dat hij van oordeel zou zijn dat deze hem niet onjuist zou hebben voorgelicht, danwel niet zou hebben misleid.

Omdat, zoals in de considerans is opgenomen, klager inziet dat een juridische procedure tegen de tussenpersoon niet tot succes kan leiden, heeft hij de vaststellingsovereenkomst getekend en de finale kwijting van verzekeraar en de tussenpersoon geaccepteerd. Verzekeraar heeft klager vervolgens het bedrag van ƒ 19.235,- uitgekeerd.

Vaststaat, aldus verzekeraar, dat hij niet tot enige schade-uitkering aan klager gehouden is. Toch heeft hij een coulance-uitkering gedaan. Dat verzekeraar daartegenover zekerheid wilde dat klager geen rechtsmaatregelen tegen hem zou treffen door finale kwijting te verlangen is vanzelfsprekend en niet in strijd met de normen waaraan een behoorlijk schadeverzekeraar dient te voldoen. Datzelfde geldt voor klagers beweerlijke claim op de tussenpersoon. Zoals uit de bijlagen bij de pleitnotities van de raadsman van verzekeraar blijkt, heeft de tussenpersoon nimmer de indruk gewekt dat de onderhavige schade onder de dekking van de polis viel.

<u>Het commentaar van klager</u>

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht. Klager merkt nog op dat hij polisaanhangsel nr. 4 pas na het ontstaan van de schade heeft ontvangen. De polisvoorwaarden, die positieve en negatieve dekkingsomschrijvingen bevatten, sluiten grondverschuiving niet met zoveel woorden van dekking uit. Waarom de schade niet gedekt is, is aan klager nimmer uitgelegd. Het komt er samenvattend op neer dat klager met verzekeraar een verschil van mening heeft over de uitleg van de polisvoorwaarden.

<u>Het oordeel van de Raad</u>

1. In artikel 5 onder c van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen is bepaald: ‘De Raad behandelt geen klachten die betrekking hebben op een bij de rechter of bij een andere, ter beslechting van geschillen in de verzekeringsovereenkomst of bemiddelingsovereenkomst aangewezen instantie aanhangige klacht of geschil dan wel wanneer de rechter of een hiervoor bedoelde instantie reeds over de klacht heeft geoordeeld’.

2000/25 Br

2. Onder ‘rechter’ in voormelde bepaling moet de rechter in kort geding begrepen worden geacht.
3. De kwestie waarop de onderhavige klacht betrekking heeft - blijkens ‘Het commentaar van klager’: een verschil van mening met verzekeraar over de uitleg van de polisvoorwaarden, en derhalve, naar de Raad verstaat, een verschil van mening over de gehoudenheid van verzekeraar tot schade-uitkering - is inzet geweest van een kort geding waarin de president van de rechtbank op 2 juni 1999 vonnis heeft gewezen.
4. Nu de rechter mitsdien reeds over het geschil heeft geoordeeld, moet de klacht niet-ontvankelijk worden verklaard.

De beslissing
De Raad verklaart de klacht niet ontvankelijk.

Aldus is beslist op 27 maart 2000 door Mr. R. Herrmann, voorzitter,
Mr. J. Borgesius, Mr. Th. B. Ten Kate en Mr. D.H.M. Peeperkorn, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. R. Herrmann)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)